
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

Lịch Sử Kinh Điển

<blockquote>Kalama tri ân bạn 77july2015 & dieulienhoa67 ghi chép.</blockquote>

[25/03/2020 - 06:30 - dieulienhoa67]

Chúng ta sẽ nói về lịch sử truyền thừa, nghĩa là từ thời Đức Phật, hầu như là chỉ tập trung ở Ấn Độ. Sau khi Ngài viên tịch, Niết Bàn, thì giáo pháp của Ngài bằng cách nào, và trong thời gian bao lâu được truyền bá ra khắp thế giới? Như là ngày hôm nay chúng ta thấy. Tôi gọi đó là lịch sử truyền thừa.

Cái thứ 2 là lịch sử kinh điển. Chúng ta biết rằng cả đời Đức Thế Tôn không chép xuống 1 dòng kinh điển nào hết. Vậy mà ngày nay chúng ta có 1 rừng Kinh Pháp, ở đâu mà ra?

Chúng ta rất cần biết điều đó, không thể mơ hồ. Nếu chỉ đi chùa mà 0 biết đạo này ở đâu mà ra; thì đó là 1 khoảng trống rất là lớn.

Vậy chúng ta bắt đầu trước từ Lịch Sử Kinh Điển. Có thể chúng ta thấy lạ là sao LS truyền thừa lại có giáo lý trong đó. Vì như thế này:

Ở miền Tây VN, có nhiều người họ chuyên trái cây rất là giỏi. VD như là dừa khô, dưa hấu, hay là trái thơm. Họ chuyên từ dưới rẫy lên xe tải rất là tài. Chỉ cần vài thanh niên là họ có thể đem 1 đồng dưa hấu ở dưới ruộng lên xe tải. Người bình thường 0 quen, nếu giao cho họ thì 100 trái chắc còn ăn được 1 vài trái; còn thì tan tành hết. Nhưng họ thì làm hết sảy. Dưa bao nhiêu là còn nguyên bấy nhiêu. 03:13

[28/06/2022 - 12:27 - 77july2015]

00:05 Thưa quý vị, hôm trước chúng tôi có hứa, trong 14 buổi giảng, chúng ta sẽ có ít nhất 1 buổi chúng ta nói về lịch sử truyền thừa. Tức là từ thời đức Phật, giáo pháp đức Phật hầu như chỉ tập trung ở Ấn Độ. Sau khi ngài viên tịch, niết bàn thì giáo pháp của ngài bằng cách nào, trong thời gian bao lâu mà được truyền bá ra khắp thế giới như ngày hôm nay chúng ta thấy. Tôi gọi đó là lịch sử truyền thừa.

Cái thứ hai là lịch sử kinh điển. Chúng ta biết rằng đức thế tôn cả đời không chép một dòng kinh điển nào hết, dòng kinh điển bằng chữ viết là không có. Vậy mà ta có một rừng kinh sách, ở đâu mà ra? Đó gọi là lịch sử kinh điển.

Tui nghĩ rằng bà con ở đây, đối với nhiều người ở đây, cũng rất ai biết được chuyện đó. Chúng ta không thể mơ hồ, đi chùa tui nghe giảng vậy, thì biết như vậy mà không biết cái đạo này từ đâu ra, đó là yếu tố quan trọng, không biết thì là thiếu sót lớn.

Có thể chiều nay mình bắt đầu trước lịch sử kinh điển. Có thể trộn trong đó lịch sử truyền thừa. Chúng ta vừa học 2 cái, vừa đi tìm sơ ít vấn đề liên quan. Nhiều người lấy làm lạ tại sao lịch sử truyền thừa lại có giáo lý trong đó? Là bởi như thế này.

02:12 Các vị nào ở đây từng ở miền tây hoặc đi xuống miền tây, chắc quý vị có biết một chuyện. Có rất nhiều người họ chuyên trái cây giỏi lắm, ví dụ như dừa khô, dưa hấu, trái thơm, khóm. Họ

chuyên hàng từ rẫy lên xe hàng, xe tải đem đi. Chỉ cần vài thanh niên là họ đem nguyên một đồng dưa hấu dưới ruộng đem lên tải, mà người bình thường, ví như giao cho đám bên đây, 100 trái ăn còn lại đúng 1 trái. Họ là họ chụp "hết sây", không biết ở VN mình có nghe chữ hết sây không? Cái gì mà ngon quá là hết sây, mà không ai biết gì hết, trong cái trường hợp đó. Có nhiều bữa có ai đem cho tui ăn được bữa hết sây. Đưa vô nguyên 1 mâm, tui đảo con mắt thấy món nào hợp là hết sây, đưa nhiều là hết nhiều. Ở đây cũng vậy, ở đây nói những người truyền thừa, chuyên tay đưa trái dưa từ dưới ruộng lên tải, từ đó đi muôn phương. Máy người đó phải có bàn tay như thế nào. Tui nói thiệt, không có ý bậy bạ mà từ ái, vị tha. Chúng tôi đang ngồi trước tam bảo, và nói với sự nghiêm túc, trách nhiệm.

Trong nghề giảng ở đây, tui nhìn quý vị vui, tức là tui giảng cho quý vị vui, tui cũng thú vị chứ, bên cạnh đó cũng có ngậm ngùi, chỗ nào? Lẽ ra, những gì chúng tui nói là quý vị phải biết hết rồi, mà đằng này tui nhìn mặt quý vị như là mới tinh, chính vì mới tinh mới cười chứ, chứ biết rồi thì mắc gì cười. Nếu quý vị khao khát phật pháp tui cũng mừng, nhưng bên cạnh đó cũng còn 1 cái ngạc nhiên, ngậm ngùi. Bao nhiêu thầy bà đặt chân lên mặt đất này mà đến bây giờ chừng ấy chuyện cũng không đáng gì mà bà con vẫn trơ mắt ra ngạc nhiên, thì ở đây chúng tôi có một cái lỗi rất là lớn, đó là việc truyền thừa. Những người đến đây họ đã truyền cho các vị cái gì, để mà hôm nay chúng ta có thái độ dễ thương như vậy. Khó nói lắm. Cho nên mình phải kể kì công của các vị tiền bối một đời thuyết pháp không viết ra một chữ, mất rồi thì phật pháp lan truyền ra khắp thế giới. Từ một hệ thống kinh điển, mà chuyển qua hệ thống chữ viết, là cả 1 hành trình rất dài, dài lắm.

Còn một chuyện nữa, là tam sao thất bản, nếu nói bằng ngôn ngữ bây giờ là 3 lần photo thành 7 bản. Photo miết rồi nhìn không ra. Các vị biết người ta đã làm thí nghiệm như thế này, các nhà ngôn ngữ học nha. Họ lấy ra 1 mẫu câu rất ngắn (...). Ngay 1 cái bàn tròn như vậy, bảng đầu tiên viết tiếng việt (...) rồi từ đó dịch ra tiếng anh, từ tiếng anh dịch qua tiếng đức, từ tiếng đức dịch ra tiếng ý, từ tiếng ý dịch ra tiếng tàu, từ tiếng tàu dịch qua tiếng nhật, từ tiếng nhật dịch ra tiếng do thái, hi lap, từ đó dịch qua tiếng việt nam. Họ mới lấy cái bảng tiếng việt nam đầu cuối so lại, thì người cuối cùng không được biết gì câu kia nha, chỉ người đầu tiên biết. Thì họ mang hai bảng tiếng việt đó so ra thì một trời một vực. May mà trên bàn tròn đó chỉ luân lưu đi 1 vòng thôi đó. Khiếp lắm quý vị. Đó là 1 thí nghiệm có thiệt, là một minh chứng hùng hồn, cho chúng ta thấy rằng. Qua lịch sử truyền thừa, qua dòng chảy thời gian, qua quán bờ du nhập, qua các xứ miền mà truyền bá phật giáo qua bao nhiêu đầu bễ đến tay chúng ta, thì kinh điển quý vị thấy.

Riêng tam tạng phật giáo, nếu các vị biết đọc ngôn ngữ chép kinh, thì quý vị hết hồn, tam tạng tiếng pali, sankrit, tiếng prakrit tức là vừa xăng vừa điện. Tam tạng tiếng prakrit nghĩa là vừa tiếng pali vừa tiếng sankrit thành ra tiếng pra-krit, mà pra-krit nguyên thủy là dialect, tiếng địa phương của các vùng miền. Đó là tui nói ít 1 chút, cái dialect rất là nhiều. Tỉnh thoảng, ta gặp những phát minh, mảnh vụn kinh điển bằng các tiếng khác nhau. Tùy các xứ khác ngoài ấn độ, như là bên tàu có tam tạng khiết đan, tây hạ, mông cổ, tây tạng,... Tiếng hoa qua các bản dịch như của an thế cao, cru-ma-la-thập, huyền trang, phạm hiên, nghĩa tịnh và vô số nhà phiên dịch khác. Cho nên hôm nay nói về kinh điển tam tạng chúng ta nói đến nhiều lắm. Còn phật giáo nam truyền chúng ta có tam tạng tiếng thái, tiếng Lào, tiếng miến, tiếng campuchia. Đem tất cả tiếng đó lại chắc chắn khi đem so lại có những chuyển dịch rất lớn, tuy nhiên chúng ta cần điềm tựa để tin cậy vào nội dung tam tạng bằng cách.

Nội dung giáo lí căn cứ tinh thần phật pháp là gì? Mọi sự ở đời đều là khổ. Cái này quan trọng, mọi sự đều khổ, nếu trong kết tập tam tạng này có cái khổ nào kêu gọi đầu thai, tái sanh vào 1 cảnh giới khác, là thấy có vấn đề. Bởi tinh thần phật giáo là buông bỏ, tất cả những cảnh giới tái sanh chỉ là bên bờ, những sân ga, phi trường mà thôi. Không thể nào coi là lastest destination trong hành trình tu luyện của chúng ta được. Phải là đích đến cuối cùng. Nội dung thứ nhất, tất cả đều là khổ. Tất cả những gì chúng ta thương thích ghét sợ đều trong cái khổ ấy. Muốn hết khổ thì đừng ham thích trong khổ, luôn sống trong nhận thức như vậy chính là con đường thoát khổ. Tinh thần ấy luôn được truyền thừa xuyên suốt qua 26 thế kỉ, qua những vùng miền, bên bờ du nhập và cập bến.

Có 1 điều chúng ta biết, sau khi Phật tịch rồi, khoảng 300 năm đầu tiên, phật giáo toàn truyền thừa khẩu truyền cho đệ tử từ đời này sang đời khác. Tam tạng chỉ có 2 phần đó là chánh tạng và chú

giải. Chánh tạng là tất cả những gì trực tiếp từ đức phật thuyết giảng và pháp thoại, câu nói, lời kệ của các đệ tử được Đức Phật xác nhận. Phần đó được gọi là chánh tạng. 11:26

[29/06/2022 - 10:19 - 77july2015]

11:26 Phần này được gọi là chánh tạng, tiếng phạn gọi là tipitaka. Phần thứ 2 gọi là Atthakathā nghĩa là phân commentary chú giải của chánh tạng.

11:45 Tại sao phải cần có phần này? Bởi vì đức phật khi thuyết pháp, ngài không làm chuyện may rủi như mấy vị đệ tử. May rủi là sao? Nó tới thì nói cho nó nghe, nếu nó đủ duyên, hợp thì nó đắc, không hợp thì thôi. Đức Phật thì không. Ngài nhìn lỗ mũi mình là ngài biết mình nghĩ cái gì, ngài nhìn cái mặt của mình là biết mình tu hành bao nhiêu kiếp, hợp với pháp môn nào, bây giờ mình cần nghe cái gì và ngài cần nói như thế nào. Thế nên, ngài nhìn cái mặt của mình và ngài nói 1 câu ngắn gọn là xong.

Cái tinh thần giáo pháp thấu suốt từ đó trở thành thánh nhân thì gom gọn chỉ có 4 vế thôi. Mọi thứ ở đời là khổ, mọi thứ mình thích đều trong khổ, muốn hết khổ đừng thích trong khổ, và sống trong 3 nhận thức ấy chính là con đường thoát khổ.

Cái tinh thần đó là xuyên suốt. Nhưng hơi đặc biệt chỗ này. Nói với thằng tèo ngài nói khác, nói với thằng tí ngài nói khác. Nói như thế nào để nội dung nó giữ nguyên như vậy. Cơ thể chúng ta cần đến các thứ sinh tố để chúng ta sống. Người nhật ăn sushi, người tàu ăn kimchi, người ý ăn spaghetti, pizza, người mỹ ăn hamurger, snack, người úc ăn cái gì tui không biết, chắc kanguru. Miễn là trong thức ăn đấy có các nguyên tố để cơ thể của họ được nuôi dưỡng. Tùy vào khẩu vị từng người, mà đức thế tôn cho họ ăn món gì. Có răng, ngài cho họ ăn đồ nhai, nhai đồ cứng. Không có răng thì ngài cho ăn đồ mềm. Nếu họ còn là baby, ngài cho họ bú bình. Miễn là mỗi người có lượng sinh tố là xong. Chính vì ngài có khả năng thấu suốt được căn duyên từng người để biết rõ ưu điểm, nhược điểm, sở trường, sở đoản của từng người nên ngài nói rất gọn, không cần nói nhiều. Chính vì ngài nói quá gọn, nên người hữu duyên họ nghe họ đắc, còn đám vô duyên nghe thấy tối thui.

Thí dụ, có 1 ông gặp phật ông bảo rằng, nói cho con nghe vấn đề về con đường thoát khổ được không? Đối với cái đầu của con thì sanh tử là 1 dòng chảy. Cho nên con muốn thế tôn dạy cho con con đường thoát khổ mang hình ảnh nội dung lấp lánh của một người qua sông.. 15:07 Đức Phật dạy thế này, đi tới thì trôi dạt, đứng yên thì chìm xuống, ta tránh cả hai chuyện đi tới hay đứng lại; cái thái độ không đi tới, không đứng lại đó chính là con đường giải thoát. Ông đó nghe xong đắc đạo, mình nghe hiểu chết liền. Bạch thế tôn, trong đầu của con sanh tử là 1 dòng chảy. Ngài nhìn thấu suốt căn cơ của ông, nói rằng: đi tới thì trôi dạt, đứng yên thì chìm xuống. Không chìm xuống, không trôi dạt chính là con đường giải thoát.

Mình nghe thì không hiểu, ông nghe thì hiểu thế này. Không khổ hạnh, cũng không lợi dưỡng mà phải đi con đường trung đạo. Lợi dưỡng là sao? Tu mà phải sướng, phải tiện nghi, phải thoải mái, phải ngọt ngào, phải đã đời thì mới được. Đó gọi là lợi dưỡng. Còn khổ hạnh là trừ trương ép xác, đầy đọa chính mình, để làm khô cạn phiền não, đó là thứ suy nghĩ cực đoan. Đó là khổ hạnh. Tránh lợi dưỡng, tránh cực đoan.

Cái thứ 2, trong đầu phàm của tất cả chúng ta, thường có khuynh hướng thiên kiến, là sao, một chiều, thiên kiến hoặc A hoặc B hoặc trắng hoặc đen mà quên còn 1 thứ xám xám nữa. Có 1 huyền thoại, truyền thuyết như thế này. Có 1 lần, ông ngô đình thực tiến cử 1 người mà ông tin cậy cho ông ngô đình nhu. Cha ông thấy: - cái tay này được, có nhân thân, tức là history rất tốt, có background chính trị sạch, trắng tinh, con với anh con, tức là ông diệm có thể xài được. Thì ông ngô đình nhu mới nói thế này. Thừa cha, ở đời ngoài cái trắng - đen còn thứ xám xám nữa, để con coi thằng này có xám không? Rốt cuộc, phát hiện ra nó đen xì. Nó là nằm vùng. Cho nên khuynh hướng chiến tranh là, khi thiên kiến mà sai, hoặc trắng hoặc đen mình bỏ ở đâu?

Ví dụ thêm một chuyện. Cái hạng thứ nhất, ăn rồi cắm đầu gục mặt vô trong 5 trần sắc thanh hương vị xúc để hưởng thụ. Hạng thứ hai, chủ trương hưởng thụ 5 trần 5 dục đó là tội lỗi, là thấp kém; con đường ngược lại, là li dục, là lia bỏ hoàn toàn 5 trần, họ tưởng vậy là hay nhưng lại bị mắc vào cái khác. Gục mặt cắm đầu hưởng thụ 5 dục, đó là cái bẫy, rất gần với súc vật đúng rồi. Nhưng mình đi theo con đường hành trì thiền định, li dục, hay dính ngã mạn, mình được li dục, trong sạch, sạch sẽ, thanh tịnh đúng, mà mình thấy cái đó là hay. Tức là mình lại kẹt vô cái khác.

Con đường giải thoát thực sự là gì? Con nhầm chán cái tội lỗi đã đành, con đi theo thiện pháp thanh tịnh đúng rồi, nhưng con phải thấy rằng, chuyện giải thoát thanh tịnh này chỉ là giải pháp thôi chứ không phải cái gì hay ho. Con bị bệnh thì phải vào bệnh viện nhưng bệnh viện không phải là chỗ con ở suốt đời. Con bị bệnh thì phải nhờ y tá, bác sỹ nhưng 1 giai đoạn nào đó thôi chứ không phải là người con đăm đuối, đê mê, cầm tay họ, sống suốt đời với họ là sai. Họ chỉ là 1 phần giải pháp cho con thôi. Khi mà chúng ta chìm đắm vào 1 lẽ phải hoặc 1 lẽ trái là sai. Không phải tinh thần phật pháp. Thì Đức Phật đã trả lời như vậy. 19:39

[29/06/2022 - 06:19 - 77july2015]

19:39 Tức là, đạo của ta, con đường giải thoát của ta cũng là của chư Phật 3 đời 10 phương, đó là không lợi dưỡng, không khổ hạnh, không chấp hữu, không chấp vô, không chấp thường, không chấp đoạn, là sao?

Chấp hữu, chấp vô là sao ta? Có trên đời 1 loại người lạ lắm, cái gì tôi không biết, tôi không chứng minh được thì cái đó không có. Có loại người suy nghĩ như vậy. Cái gì trăm không thấy không biết không tin được thì cái đó không có. Rất là bậy. Hạng thứ 2, cái gì tui không thấy không biết là đều có thể có. Cho nên tất cả tri kiến ta nên chia làm 2 nhóm, thường kiến & đoạn kiến. Thường kiến có 3 và đoạn kiến có 3.

Thường kiến có 3 là sao ta? Tin vào sự có mặt của 1 đấng chí tôn sáng tạo muôn loài, toàn quyền ban phúc tha tội, trên đời hiện hữu 1 đấng như vậy, đó là thường kiến. Tất cả là do duyên tạo ra, không có gì là do 1 đấng cao siêu tạo ra hết. Minh phải hiểu do duyên mà thành. Cho nên tin vào sự có mặt của 1 đấng chí tôn sáng tạo muôn loài là 1 sự thường kiến. Thứ hai, tin vào 1 thế giới vĩnh hằng nào đó, đời đời bất tử sung sướng, đó là thường kiến. Thứ ba, tin vào 1 cái tội, 1 cái linh hồn trường tồn bất biến từ đời này sang đời khác, chết chỉ là 1 hình thức tan ra tạm thời, giống cái lồng bị hư, thì con chim sẽ bay từ cái lồng này sang cái lồng khác. Khi chúng ta tin vào sự có mặt của 1 linh hồn vĩnh cửu như vậy thì gọi là thường kiến. Như vậy thường kiến có 3 trường hợp. 1) tin vào 1 đấng tối cao 2) tin vào 1 cảnh giới vĩnh hằng 3) tin vào 1 cái tội. Giảng tới mà tui thấy các vị mặt đơ đơ là các vị nhiều khi không biết rằng thấy các vị dính vô 3 cái đó.

22:06 Các vị nhìn kỹ mặt của tui nè, hôm nay tui biết phật pháp, kiếp này tui biết phật pháp, thì tui hiểu rằng 3 cái đó tui có, hiểu vậy thôi chứ trong đáy sâu tâm khảm của tui, cả 3 cái hiểu lầm đều có cơ hội. Chỉ cần sanh vô 1 gia đình hồi giáo, có 1 đứa hồi giáo nào đẻ ra trong đầu không có 2 chữ alah tối cao? Alah đó tạo ra hết, theo đạo chúa, thiên chúa trời, chúa 3 ngôi.

`Tui nói câu này nữa, không biết tui có mạng bước ra khỏi chỗ này không.. Đi theo phật giáo, mà tin rằng và hiểu sai rằng trên đời này có đấng pháp thánh trường tồn bất hoại của tỳ ngôn.. của đại nhật như lai, của đấng sư lưu ly quang, của tây phương.. a di đà phật, đó cũng là biểu hiện thường kiến. Tui biết tui nói thế này tui đang đập bẻ nồi cơm nhưng tui vẫn nói. Khái niệm về a di đà đấng sư lưu ly quang cần phải hiểu cho đúng, không thể hiểu sai 1 tí nó lọt qua thường kiến. Đã đến nước này, tui đã phải làm hành động vì pháp vong thân, coi như thích quảng đức tự thiêu lần thứ 2 ở âu châu. Vì sự tôn vinh phật pháp mà tui hi sinh cái mạng trâu ngựa tui. Người ngoài nghe lại tưởng tui nói đùa, tui nói thật, bởi vì tui đang tấn công vào 1 thành trì dày cui mà bà con VN dày công xây dựng bấy lâu, chỉ cần suy nghĩ sai 1 tí.

Thí dụ chữ a di đà phật, tui làm biếng viết lên bảng quá, nên quý vị chịu khó tưởng tượng đi. Chữ a di đà từ âm A-mi-ta nên lúc cuối đời ôn trí tịnh, hòa thượng trí tịnh, chủ trương đọc a di đà là a mi đà. Trường phái đọc a mi đà phật là trường phái của hòa thượng trí tịnh. Trường phái thứ 2 là nam mô phật bổn sư thích ca, thì tui gọi là second generation của làng mai, nghĩa là nam mô phật trước rồi mới tới bụt thích ca. Từ cái first generation, nam mô bụt thích ca mâu ni. Chữ amita nghĩa là vô lượng.

25:32 Chêch có 1 chút, hay biết bao nhiêu, nam mô a mi ta bút tha năng, chi bằng chư phật 3 đời 10 phương đã ra đời, đang ra đời, sẽ ra đời. Hay quá! Con xin lạy tất cả khả năng giác ngộ đang bàn bạc, đang phảng phất, đang lung linh chung quanh con dưới lòng trời này và vô lượng vũ trụ, con lạy hết tất cả khả năng giác ngộ ấy. Nam mô a mi ta buddha. Con xin đánh lễ vô lượng chư phật 3 đời 10 phương. Hay quá! Đánh lễ! Cậu a mi ta buddha bị hiểu là đánh lễ 1 vị phật thôi, hiểu không? Chữ a mi ta lúc đó không còn là countless nữa, mà trở thành tên gọi của 1 cá nhân. Ủng chưa? Quá

uông. Lẽ ra câu nam mô a di đà phật nên hiểu thế này. Con xin lạy tất cả chư phật 3 đời 10 phương. Chưa hết, còn 1 nghĩa nữa. Con xin lạy chánh đẳng giác không có giới hạn, a mi ta là countless, unlimited. Tu là không có giới hạn, không bị vướng cạn trong bất cứ 1 bến bờ nào hết, con xin lạy sự thoải mái ấy, con xin lạy sự giải thoát không phân biệt, không lẽ phải, không lẽ trái, không bị rào dậu, tường che, không bị vách ngăn ấy. Con lạy tinh thần vô lượng ấy. Hay quá! Đánh lễ! Chúng ta lấy nguyên cái a mi ta hay ho đây, biến thành cái tên riêng của 1 vị phật và cứ đề cái tên đó ra mà réo cả đời. Uông quá! Rất uông.

Ngay cả 3 khái niệm vô lượng thọ, vô lượng quan và vô lượng chúng, 3 chữ này rất hay. Vô lượng thọ là sao? Nghĩa là tuổi thọ không có giới hạn đúng không? Tinh thần chánh pháp vốn dĩ không có tuổi đúng không ta? Lúc nào còn có người học, hiểu và tu, hành trì, chứng đạo, lúc chánh pháp còn hiển hiện, còn tồn tại ở đời đúng không? Ít nhất vô lượng thọ.

Vô lượng quan là sao? Ngày nào còn 1 góc tối trong lòng chúng ta thì ngày đó chúng ta còn phạm đúng không? Hiểu chữ góc tối không? Ngày nào mà chúng ta chưa được transparency 100%. Chúng ta muốn đi nha sĩ, nha sĩ muốn giải quyết cái răng thì nguyên hàm răng phải được transparency hoàn toàn trước nha sĩ. Nha sĩ họ có quyền lục tung 2 cái hàm của chúng ta để đi tìm vấn đề. Bác sĩ muốn mổ, họ phải lục tung các vấn đề của chúng ta, rồi họ mới đề mình ra mà mổ được. Cảnh sát muốn bắt tội phạm, họ cũng phải đi lục tung ngôi nhà nó ra để giải quyết được vấn đề của nó đúng không? Như vậy thế giới này tất cả vấn đề, từ đạo đến đời, đều có thể giải quyết khi mà không còn góc tối. Mà muốn giải quyết góc tối thì cần đến ánh sáng. Con xin lạy tinh thần vô lượng quang ấy. Con xin lạy tinh thần sáng sủa, minh bạch ấy. Hay quá! Đàng này, tên của 1 người... Vô lượng thọ hay quá bị hiểu sai. Vô lượng quang hay quá bị hiểu sai.

Vô lượng chúng có nghĩa là: Ngày nào còn có người tin, hiểu, hành trì, chứng đắc thì ngày đó, tức là đệ tử chư Phật vẫn còn chưa dứt. Mình không thể nói Phật thích ca có bao nhiêu đệ tử. Bởi vì ngày nào còn có người tin, nhận, hành trì, chứng ngộ thì ngày đó đệ tử của ngài còn sinh sôi. Vô lượng chúng. Chúng ta hoàn toàn có thể là con Phật. Không biết đến thế hệ nào mới hết. Đến khi nào còn có người tin, nhận, hành trì, chứng ngộ thì ngày đó đệ tử của ngài còn sinh sôi. Tinh thần vô lượng chúng.

Đó, vậy mà chúng ta lại hiểu sai 1 lần nữa, chúng ta lại hiểu đó là tên gọi 1 vị Phật. Tôi nói lần nữa, có thể bà con, ngay tại chỗ, không thể tài nào chấp nhận điều đó nhưng đó là sự thật. Phật giáo có 2 thứ khái niệm. Thứ khái niệm tôn giáo và khái niệm tư tưởng. Tức là khái niệm symbol, khái niệm biểu tượng. 30:03

[03/07/2022 - 12:48 - 77july2015]

30:03 Trong thế giới hôm nay, trong thế giới ngôn ngữ, trong thế giới nghệ thuật, trong tinh thần triết học hay là chính trị hôm nay, chúng ta nhìn thấy con bồ câu, chúng ta hiểu ngầm đó là biểu tượng của hòa bình, trái tim là tượng trưng cho tình cảm, có đúng không? Bản thân hình ảnh con bồ câu là 1 thứ ngôn ngữ, ở đây có ai đọc quyển hoàng tử bé của Saint-Exupéry?

Một rừng người hỏi, chỉ có 1 cái gạt thôi, tui thương lắm. Bởi vì hội chúng giỏi quá mình khó ăn nói lắm. Mỗi lần trở lại gặp quý vị là tui phải đọc thêm rất nhiều; đàng này bà con biết ít quá nên tui có 1 bộ tío xào tới xào lui mà lần nào cũng lạ hết trơn, tui khoái ở chỗ đó. Từ đây cho tới già, trầm không cần học, không cần đọc thêm, chỉ chừng này là đủ sống trên mảnh đất này rồi.

Trong quyển Saint-Exupéry hoàng tử bé đó, có 1 chi tiết rất là hay và rất là sống. Đó là hoàng tử bé được 1 thiên thần vẽ cho hình 1 con voi, mà vẽ bằng cách nào ta, đó là cái hộp được phủ lên bởi 1 tấm khăn và nó thành ra con voi. Có hình dung được không? Có 1 cái hộp, tiếp phủ tấm trắng lên; thì hoàng tử bé hỏi đây là hình gì thì người bạn thiên thần này mới nói là con voi, đưa bé nhìn hoài không ra con voi thì bạn thiên thần mới nói: - muốn thấy nó là voi thì nó sẽ là voi, còn không sẽ thấy nó là tấm vải phủ lên cái hộp thôi. Vị thiên thần mới giải thích thế này: - đây là hình ảnh con voi đầy đủ, phong phú, sống động nhất. Ông nói vậy đúng hay sai? Nó đúng chỗ nào? Chúng ta tha hồ tưởng tượng con voi nó có hình ảnh như thế nào. Hay chưa! Vấn đề là phải hiểu biểu tượng đó ra làm sao.

Tui hơi lạc đề 1 chút. Lịch sử kinh điển mà tui đi như vậy thì không biết tui đi đến bến bờ nào. Đời nhà Tống bên tàu có 1 họa sỹ tên là lê thắm. Ông nói rằng cho đến hôm nay, lí luận hội họa của trung

nguyên (trung quốc) chỉ mới đi được 1 phần đường mở ra 1 bức tranh, từ người vẽ cho đến người thưởng thức, thưởng ngoạn bức tranh đó, chỉ mới đi được 1 đoạn đường. Người vẽ tranh và người thưởng tranh (ngắm tranh) đều chỉ chú ý những chỗ có nét bút, nét cọ. Thực ra trong bức tranh, chỗ có nét cọ đi tới đó là 1 phần, mà chỗ bị bỏ trống hoặc được bỏ trống trong tranh lại là 1 phần quan trọng trong tranh, đúng không ta? Phần được vẽ là 1 phần bức tranh, phần bỏ trống lại là 1 phần nữa, quan trọng lắm. Phần đó nhiều hay ít... Có nhiều bức thủy mặc khi mà quý vị nhìn vào có vài nét, phần còn lại trống rỗng vì nó là bầu trời.

Có cái hay thế này. Nhiều ông họa sỹ phân tích, từ lâu chúng tôi cũng đã thực hiện như vậy mà chúng tôi không hề nghĩ tới chuyện phải giải thích chuyện đó và giải thích như thế nào. Có những bức tranh khi mà người ta nhìn vào, người ta không nhìn vào chỗ được vẽ mà người ta nhìn vào khoảng trống của bức tranh. Ví dụ, 1 lần lê thăm được 1 người họa sỹ bạn thân mời uống rượu để khoe 1 bức tranh mới vẽ xong. Lê thăm chủ yếu tới ngắm tranh nhiều, uống có 1,2 hớp rồi ông dừng lại nhìn bức tranh. Người bạn để ý coi lê thăm ông nói gì. Lê thăm hớp 1,2 hớp, ông nhìn bức tranh nói: - chờ đợi cũng thú vị, chờ lâu quá cũng thấy mệt. (...)

34:59 Người bạn cầm chén rượu đập xuống đất: - bữa nay tui chết cũng mãn nguyện rồi, tui kể ra đây thì các vị cũng lờ mờ vì không biết bức tranh vẽ cái gì. Bức tranh đó vẽ vài nét rất đơn giản, 1 cái gờ đá từ trong bờ đưa ra ngoài mặt hồ, xa xa bên kia là 1 gờ đá khác, mà ông vẽ khéo đến mức ông tạo ra những gợn nước mà người nhìn bức tranh thấy vẽ là có 1 con thuyền đang đi tới, chỉ vậy thôi chứ không có thuyền nào hết. Lê thăm ông uống 2,3 hớp vô thì có cảm giác là 1 con thuyền đang đi tới nhưng tranh làm gì vẽ con thuyền nào. Người bạn hỏi bức tranh như thế nào, cái ông nói 1 câu thôi làm người bạn đã sung sướng, tới bây giờ còn sung sướng. Người bạn ông nói là: - chờ đợi là 1 cảm giác thú vị, chờ lâu quá cũng mệt. Ông thấy được sự mồi mơn mà người vẽ gửi gắm vô đó.

Chưa hết, ở đây các vị có biết họa sỹ sevdor felipe (?) 36:17 không? Cám ơn lần nữa... hai anh bạn thân hỏi nhau. Tụi mình học cùng, lớn lên cùng làng, học cùng lớp, ra trường làm việc cùng sở, cái gì cũng giống nhau, rồi ngộ lắm, lấy vợ 2 cô vợ cá tính khác nhau. Nghe thằng tèo nói vậy, thằng tí trả lời: - tao cũng thấy vậy, tao thương vợ tao nó hiền, nói gì nó cũng không biết. Thằng tèo mới nói: - tao cũng thương vợ tao lắm, nó tốt nghiệp bác sỹ nói cái gì cũng biết, tao thương nó chỗ đó, nói cái gì nó cũng biết. Còn thằng tí nói: - tao thương vợ tao là nói cái gì nó cũng không biết, chính vì cái gì đối với nó cũng mới lạ nên suốt ngày nói với vợ không có cái gì cũ kỹ cả, nó lạ lắm, tao nói cái gì nó cũng mắt tròn mắt dẹt nó dòm tao, tao khoái cái cảm nhận đó. Còn thằng tèo nói: - tao khoái vợ tao vì nói cái gì nàng cũng có thể share nó ra thành..37:37 Cho nên ngày tui rời úc châu, có người ở xa hỏi tui: - su thương úc châu không? tui nói thương lắm bởi vì bà xã của tui cái gì bà cũng không biết hết tron 37:46

[03/07/2022 - 04:16 - 77july2015]

37:49 Tui trở lại, ngôn ngữ biểu tượng là gì? Ngôn ngữ biểu tượng là người ta đưa ra 1 hình ảnh, nhiều lắm là kèm 1 gợi ý, từ đó người ta để 1 chỗ trống cho mình tha hồ. Cái đỉnh cao của giáo dục là gì ta, là gợi ý, chứ không phải nhồi sọ. Người ta nắm tay đưa bé đi đến một lúc nào đó, một chỗ nào đó người ta dừng lại để tự nó tìm tòi, đó chính là đỉnh cao giáo dục. Ở những nước tiên tiến, họ không hề biết khái niệm học tủ, học gạo. Ở đây có ai biết 2 từ đó không ta?38:32 Cái đó là 1 dấu hiệu đáng buồn cho thấy 1 nền giáo dục có vấn đề. Các vị tưởng tượng 1 bác sỹ mà học tủ, vậy coi trường hợp nào đúng như lý thuyết ông mới mỗ còn cái nào không biết thì làm sao? Cho nên mới có việc đau lòng như thế này. Có bà đó đi vô phòng mỗ thì bà đó thấy ông bác sỹ đeo găng, bịt mặt, trùm khăn, sắp sửa mổ, ông mới nói thế này: - yên tâm, david không có gì phải lo. - không tui tên theresa. - không, tui nói với tui. Có hiểu không? Tại vì bà đang run - tui tên theresa. - không, tui nói với tui. Mà nghe là biết thằng chả tốt nghiệp ở VN rồi, tức là chả đề ra coi đúng như bài chả đã học thì bà hên. Mà mở ra rồi mà thấy ngộ ngộ, chả đóng trở lại, là xong. Những thứ tui kể quý vị nghe không hề là chuyện cười mà tui muốn cho quý vị thấy rằng, đa phần chúng ta học giáo lí là học tủ không. Giáo lí mà cũng học tủ, là sao?

Chỗ này chắc phải nhắc lại chiều hôm qua 1 tí. Tức là cái tendency, cái khuynh hướng tâm lí của chúng sinh trong nhiều đời là tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lí, môi trường sống. Ba cái này trở

thành background, basement, điêm tựa, nền tảng tâm thức & nhận thức, nó mới dẫn đến 1 chuyện gọi là...40:16 trình độ dẫn đến thái độ. Quý vị có hiểu chỗ này không? Thấy số người gặt đầu thì ít. trình độ dẫn đến thái độ. Khả năng của chúng ta đến đâu khi mà chúng ta nhìn vấn đề theo cái đầu của mình, mọi thứ mình gọi là hiểu biết, kiến thức, nhận thức v.v.. những thứ đó tui nói đó là thái độ. Chính trình độ dẫn đến thái độ, là sao quý vị hiểu không?

Cũng có mắt, tai, mũi, lưỡi như nhau nhưng khi mà sắc, thanh, khí, vị, xúc thì thăng tèo cảm nhận khác thăng tí. Thăng tèo coi như chỉ có biết cái lương tài tử nên nó chỉ biết phùng há, năm châu, trà ôn. Nhưng thăng tí nó có học opera, thăng tí nó biết opera nhưng mà không biết cái lương, mái nhì, mái đẩy, không biết quan họ, hát xẩm nên khi thăng tí nghe cái gì nằm ngoài tài tử là chịu không nổi; còn thăng học opera thì nói mấy thăng kia nhà quê, đưa nghe nhạc thính phòng không nghe nổi đưa chịu tài tử, đưa biết bolero nó không chịu mấy thứ tango, thí dụ như vậy... Nghĩa là thăng này nó chỉ biết 1 thứ thôi. Cho nên trình độ dẫn đến thái độ nó sao? Nếu biết ít quá thì cái thái độ thường thức của mình sẽ khác đi. Còn người không biết gì nghe mấy sư huynh mozart,.. họ nghe không nổi, họ nghe ngáp rách miệng. Còn người mà biết thì họ bỏ cả 100 200 đô la mua cái ghé vô ngồi nghe thăng cha cầm cái đũa hươu hươu. Không phải ai trên đời cũng có khả năng thưởng thức tranh picasso, Đâu phải ai trên đời này cũng có khả năng thưởng thức được tranh Picasso, không phải ai cũng có khả năng hiểu được Santos de Cartier. nãy tui nhắc mà tui chưa nói ông, ông đó có về...42:27 invented cái đồng hồ chạy, cái men's watch. Mỗi lần tui nhìn cái đó tui thấy mệt à, mà khi tui thấy mệt là ông thành công, bởi vì thời gian đi tới không ngừng, trôi chảy suôn sẻ. Cái đồng hồ đối với tui phải là cái gì đó trôi chảy và suôn sẻ. Đằng này tui thấy cái đồng hồ chảy xệ, giống như băng sáp vậy đó. Cây kim thì đưa trên đưa dưới, tui nhìn tui mệt, đó là ngôn ngữ biểu tượng, nghe kịp chưa. Nãy giờ tui lạc đề lắm rồi đó, xa lắm rồi đó. Giờ tui đang mò đường trở về đây nè. Mà tại ai? Tại you..

43:24 Ngôn ngữ biểu tượng chính là 1 thứ ngôn ngữ cao cấp mà con người chỉ biết sử dụng khi nền văn minh tiến cao lên 1 tí. Phật biết rõ căn cơ của chúng sinh và nói ra 1 câu thôi người ta hiểu. Nhưng đến các thế hệ sau, muốn hiểu được câu nói nguyên thủy của ngài, chúng ta cần đến commentary và cần đến bao nhiêu hình thức diễn dịch trình bày, phô diễn, giải thích, nhờ thế người đến sau mới hiểu. Trong quá trình phô diễn, trình bày ấy, người ta dùng đến các phương tiện, ngôn ngữ, biểu tượng. 44:06

[04/07/2022 - 11:53 - 77july2015]

44:06 Thí dụ, tui biết nói cái này là nổi điên nữa nè. Buổi đầu văn thù sư lợi, phổ hiền bồ tát, quan âm bồ tát cùng các vị phật, như là a di đà phật, được sư lưu ly qua các cảnh giới như là tây phương hay là chúng hương hay là diệu âm, tất cả đều là symbol hết nhưng mà nó xui một chỗ. Ổmỗi hình ảnh ở mỗi con người nó có ít nhất 2 cách hiểu cho 2 cái level khác nhau. Thứ nhất, họ hiểu theo mặt nổi ngôn ngữ, mặt nổi của hình ảnh. Thứ hai, họ hiểu theo nghĩa trừu tượng nằm giữa 2 hàng chữ. Ở đây ai học triết tàu có biết chữ di thường, hình như ý nghĩa nó nằm bên trên hình ảnh ngôn ngữ gọi là di thường, còn người tây phương họ gọi là phần trên của tầng băng sơn. Chữ nghĩa là phần trên của tầng băng sơn, còn chìm nằm 2/3. Trong vật lí có hiện tượng evaporation, nghĩa là bốc hơi, hơi nước tách rời khỏi mặt nước, bốc lên trời thành mây. Trong kiếm hiệp có khái niệm đó là thủy thượng phiêu. Nhân vật thứ 6 sau vũ bá là ông có khả năng đi trên mặt nước. Tất cả chúng ta muốn hiểu được giáo lí, ngôn ngữ, khái niệm trừu tượng thì chúng ta phải có khả năng thủy thượng phiêu, nghĩa là đừng vướng kẹt trong ngôn ngữ. Tôi ví dụ.

Chúng ta ở đây đều biết rằng, ngôn ngữ trên thế giới có nhiều cách phân loại, trong trường hợp này, chúng ta phân thành 2, ngôn ngữ có chia và không có chia, chia ở đây là conjugate thí dụ động từ quá khứ, hiện tại, vị lai được chia khác nhau, còn danh từ số ít, số nhiều, rồi nam, nữ, trung tính, tất cả đều được chia. Ngôn ngữ thứ 2 là không có chia, như tiếng tàu, VN, thái là không chia.

Tôi mua 2 con cá thì chữ cá viết vậy mà 2 con cá cũng viết vậy. Tôi mua thì chữ mua viết khác, mà má tôi mua thì chữ mua viết khác. Tôi mua 1 con cá thì chữ cá viết khác, tôi mua 2 con cá thì chữ cá viết khác. Tức là nó chia theo động từ và danh từ nữa, chưa hết. Má tôi đang mua, đã mua hay sẽ mua. Chưa hết, quá khứ gần hay quá khứ xa, hiện tại xác định hay hiện tại mơ hồ. Cho nên ngôn ngữ có thể chia làm 2 nhóm, tức là ngôn ngữ có chia và ngôn ngữ không chia. Trong đó, ngôn ngữ

pali là có chia, rất là chặt chẽ. Cho nên trong hội đồng liên hợp quốc, sử dụng ngôn ngữ anh, pháp, đức, nga là để ghi chép; tiếng anh được sử dụng chẳng qua nó phổ thông thôi, nếu mà chặt chẽ thì tiếng pháp, đức, nga, latin là các ngôn ngữ có chia. Tại sao tui lạc đề xa như vậy, bởi vậy...

Ở trong kinh có ghi như vậy: vị tỷ kheo đang thờ ra, biết rõ rằng đang thờ ra. Đó là tiếng việt, ổn quá; nhưng trong tiếng pali thì khác (...) 48:08 - họ chia ở ngôi thứ nhất, mà ngôi thứ nhất là gì - tôi đang thờ ra. Trong tiếng việt không có chia nên không cần ngôi thứ, không cần ai, thằng nào con nào thờ cũng để thờ là xong. Trong tiếng pali không được, phải chia, phải là tôi hay là nó hay là anh. Thế là, trong tiếng pali, khi nói, đức phật nói thế này, tỷ kheo đang thờ ra, biết rằng tôi đang thờ ra. Tại sao có chữ tôi? Muốn hay không muốn anh phải chia chứ. Thế là các nhà dịch giả về sao bèn dịch chữ tôi thôi. Viết chữ tôi thì đã giết chết không biết bao nhiêu hành giả tứ niệm xứ. Chết ngay chỗ đó, viết bằng mực đỏ ngay chữ tôi. Thật ra không có phải như vậy, đang thờ ra biết rõ rằng đang thờ ra chứ không có tôi gì trong đó hết.

Nghe cho kĩ chỗ này, đức phật giảng cho vị tỷ kheo đang trong hấp hối - con hãy ghi nhận rằng con đau đang có mặt, chứ không phải tôi đang bị đau. Hay lắm quý vị! Khác nhau không? Mình nhìn mình như là mình nhìn 1 người khác, không giống với mình nhìn mình như mình đang nhìn mình. Các vị có hiểu không? Chính vì ngài có khả năng nhìn mình như nhìn 1 người khác nên ngài rất là bình thản trước mọi cảnh đời. Còn mình sống thì khi nào cũng để cái tôi chân đàn ở đó nên dễ bị bắt cóc (?) 50:22 Khi mà mình coi nặng cái tôi quá thì mình biến mình thành cái bia cho đời nó bắn. Hiểu không ta? 50:41

[05/07/2022 - 12:12 - 77july2015]

50:41 khi mình coi nặng mình quá thì mình biến mình thành cái bia cho đời nó bắn. Còn đối với chư phật bồ tát, chư vị hiền triết, ngài coi là chỉ là nắm cát thôi. Một tờ giấy, một cọng rom thả xuống từ lầu thứ 20 xuống đất thì nó có bị gì không? Nhưng 1 cái chén thả từ trên đó xuống, [bể] bởi vậy hiểu chưa? Khi mình tu hành mà mình thấy mình là cọng rom, tờ giấy, khả năng an toàn rất lớn; còn nghĩ mình là cái chén kiêu, là chết, đụng tới là mẻ, đụng tới là nứt, làm rớt là nghe kêu cái beng liên. Giống như con chó, đánh chỗ nào nó cũng kêu cái ăng. Phàm phu đụng tới là có vấn đề.

Cho nên lịch sử kinh điển, chuyện mà hiểu được kinh điển, hiểu đúng thâm ý của phật không phải là chuyện đơn giản đâu, vì trình độ tạo ra thái độ. Chúng ta không có khả năng bốc hơi, không có khả năng đi trên mặt nước, thế là phật nói, chúng ta hiểu sai phật. Cho nên, trong hán tạng có 1 câu thế này: - Y kinh giải nghĩa, tam thế phật oan; ly kinh nhất tự, tức đồng ma thuyết. Y kinh giải nghĩa, tam thế phật oan nghĩa là y theo từng chữ là nói oan chư phật, chư phật có nói thế bao giờ. Mà mình cứ theo từng chữ là chết rồi. Ly kinh nhất tự, tức đồng ma thuyết bám chặt là nói oan chư phật, mà rồi 1 chút là nói lời ma chứ không còn nói lời phật nữa. Mà cái đáng sợ nhất là đa phần, almost 99.9% chúng ta có vấn đề gì đó mới đến chùa, gặp tăng ni, nghe pháp. Các vị đó cho cái gì nghe cái đó và nhu cầu tìm hiểu thêm nữa chúng ta ngại lắm. Tôi là đệ tử ngài bửu chơn, ngài hộ tông, tôi là đệ tử của ngài ajahn chah 53:14 ,... Và ông goenka thế là đủ rồi. Mỗi lần tụng chuyện tui móc tên mấy vị đó ra... 53:17 coi mấy vị đó là đại diện chân lí là chết rồi. Tất cả đều phải xét lại, ngay cả những gì ghi chép trong kinh điển. Vì sao?

Phật nói như vậy những gì người đời sau truyền thừa có đúng hay không? Đó là chuyện khác. Cho nên chúng ta phải biết nghi ngờ con đường dưới chân, chỗ đứng chỗ ngồi của mình. Các vị biết người lính khác người bình thường ở chỗ là ông nghi ngờ mọi chỗ, nhờ vậy ông có thể sống được. Có 1 khác biệt rất là lớn giữa con người và con chim, đó là khi đứng trên 1 nhánh cây, con chim tin vào đôi cánh, con người tin vào nhánh cây. Đứa nào dễ chết hơn? Con chim nó đậu như vậy nhưng mà nó tin cái cánh của nó, nó luôn luôn nghi ngờ. Còn mình thì khác, cứ thích giọng nói, nét mặt, ánh mắt, nụ cười là thấy khoái, là theo sư phụ, sư phụ nói sao nghe vậy, sư phụ nói bậy nghe luôn.

Vấn đề là mình biết ông bậy không, nên nhớ này nói có 2, bậy mặt nổi, và bậy mặt chìm. Bậy nổi là ông nói những điều tào lao ai cũng nhận ra, đó là hên. Còn thứ bậy mà được tô vẽ, son son nếp vàng... 54:44 cái bậy đó mới ghê. Phải hiểu điều đó.

Trong toán học, nó đưa ra cho mình 1 loạt giả thuyết, rất hợp lí nhưng kết quả vô nghiệm, chẳng dẫn về đâu hết. Tôi thí dụ chuyện tào lao như thế này nhưng nghe rất có lí. Ông kia chết để lại mấy con bò cho mấy đứa con, để di chúc và chia đứa cả 1 nửa, đứa kế đứa út 1/4 và đứa kia 1/5. Ông

chết rồi thì mấy đứa con mới bảo là chia 19 con bò. Thì sao ta? Đứa cả 1 nửa, là 8 con rưỡi, vấn đề là chia rưỡi là sao? Thế là mấy anh em cứ để 19 con bò đó mà dòm hoài không biết sao mà chia. Trong làng có anh kia mới lấy 1 con của anh, bỏ vô cho thành 20. Đứa cả 1 nửa là 10 con, đứa kế 1/4 là 5 con, đứa út 1/5 là 4 con, tổng 19 con rồi anh rút con bò của anh ra. 19 đem chia làm 3 (phần) mình nghe thấy rất là hay nhưng rất tào lao. Thực ra phân nửa của 19 chứ, 1/4 của 19 chứ, 1/5 của 19 chứ nhưng chuyện đưa 1 con vô thấy cái đó hay quá. Bây giờ hiểu chưa? Bây giờ có thấy nó bậy chưa?

Cho nên ở đây có những cái nó sai ngầm ở dưới mà mình không biết. Sẵn đây tui nói luôn tuốt tuốt. Có những câu nói nghe rất hay nhưng xin thưa quý vị nghe kĩ. Nó vừa hay nó vừa đúng nhưng nó không phải cho mình. Nó hay nó đúng nhưng không phải cho mình. Nói cho bà áo trắng kia kia, mà mình thấy hay quá, lụm lùm của mình. Trật lất.

Thí dụ như tui đi ngang cửa sổ nghe bà hàng xóm nói thế này: - đi ra ngoài chơi đi con chứ học hoài chết à. Mà tui là thằng làm biếng, tui nghe câu đó khoái quá, tui đi chơi, tui nghe rõ ràng bà nói, mà bà là giáo sư, bà là professor trong trường đại học... 57:44 nhưng lát sau, người hàng xóm khác tui lại nghe thế này: - không học lớn lên đi bán vé số nghe con. Cả 2 câu đều đúng cả, nhưng mình phải đi tìm hiểu ngược lại, tại sao có câu thứ nhất? Bởi vì trường hợp thứ nhất, bà mẹ nói với đứa con suốt ngày ở trong phòng cứ lo đọc sách này sách kia, xanh lè xanh lét, bà phải nói cho nó đi ra đường. Đối với trường hợp thứ 2 là cái đứa nó quá ham chơi. Chúng ta không biết cái đó, bối cảnh nào mà ra 2 câu đó.

Bây giờ tui nói vô sâu nè, không cần học phật pháp nhiều, chỉ cần giữ bản tâm thanh tịnh. Nghe kịp không, quay về với tự tánh chính mình, đó chính là giác ngộ. Câu đó nghe đã thiệt, nhưng xin thưa, đó là dành cho ai, chứ không phải cho mình. Tại vì mình là thằng làm biếng, nghe nói tới không học giáo lí là mình khoái rồi, thế là có bao nhiêu quyển sách đem đốt hết, từ đây về sau cứ giữ tâm rộng rang thanh tịnh. Nhưng nó rộng ít bữa, mới phát hiện ra câu đó hơi kì kì, bởi vì câu đó dành cho hạng nào. Thí dụ ngài xá lợi phát chỉ nghe 1 câu thôi, vạn pháp tùy duyên sanh, vạn pháp tùy duyên diệt, sư phụ tôi đã thấu rõ duyên sanh và duyên diệt ấy. Ngài nghe là hiểu ngay 4 đế và 12 duyên khởi. Còn chúng ta thì sao? Chúng ta nghe câu đó như là con cò xanh nhảy quanh hòn đá, chờ nước cạn kiếm cá kiếm tôm. Chúng ta không hiểu gì hết. Bây giờ mấy vị tỉnh ngủ chưa? Vấn đề tôi nói, nhiều câu rất hay, vừa đúng, vừa cao siêu, ý nhị, nhưng xin thưa, không phải cho mình. Thế mà có kẻ đắc câu đó đem đi rao giảng, và nghìn người bu theo câu đó mà không thèm học giáo lí. Có phải chết chưa?

Đối với 1 người bệnh tiểu đường, bác sĩ có cách nói chuyện khác về chế độ ăn uống. Đối với người bị cao máu, với người bị cholesterol bác sĩ cũng nói khác nhau về chế độ ăn uống. Đối với người có vấn đề bao tử, bác sĩ nói chuyện khác nhau về chế độ ăn uống. Chúng ta nghe thấy khoái quá vì thấy cái thực đơn đó hình như hợp với sở thích của mình. 1:00:36

[06/07/2022 - 07:04 - 77july2015]

1:00:36 Tui nói thật chậm nha. Nghe cái thực đơn đó hình như nó hợp với sở thích của mình. Ví dụ như, bác sĩ cho thực đơn 1 người khỏe mạnh, thì không kiêng cái gì hết, thích thì quất thôi, chỉ đừng có lạm dụng quá, nhớ mỗi ngày chạy bộ 2 tiếng. Mình thấy từ sáng giờ ông cấm người này người kia tùm lum sao tới ông này nói nghe được à. Rồi, cái mình theo cái thực đơn của ông này, bữa sao... 1:01:15

Còn chuyện này nữa, ở VN, có cô y tá thấy bệnh nhân hỏi bác sĩ tùm lum hết, cuối cùng bệnh nhân hỏi bác sĩ - Theo bác sĩ, cuối cùng tui theo bác sĩ thì chỉ còn ăn rau luộc chấm nước tương thôi à. - Chỉ có cách đó thôi, ngạt nghèo lắm rồi, nguy kịch lắm rồi. Anh đi về, cô y tá mới bảo bác sĩ: - Từ đó giờ tui chưa thấy bệnh nhân nào mà bác sĩ cấm tùm lum như vậy hết. - Nó đang thiếu nợ tao. Phải ăn như vậy, nó mới có tiền nó trả. Dĩ nhiên, đây là câu chuyện cười, nhưng mà quý vị hiểu chưa? Nó có cái tình huống như vậy .. 1:02:08

Cho nên phân biệt được cái nào đúng là 1 chuyện. Còn cái này quan trọng nữa, có những điều ta thích mà nó không hợp. Và trên đời này có 2 cách nhận thức vấn đề. Cách thứ nhất, nhận thức vấn đề đúng như bản chất của nó. Cách thứ hai, nhận thức vấn đề theo cách ta muốn. Có cái đó không ta? Cách thứ nhất, nó như thế nào thì ta thấy nó như vậy dù ta không muốn kết quả như vậy mà ta

thấy nó như vậy. Cách thứ hai, ta nhận thức vấn đề theo kiểu ta muốn, hình như cách này rất là nhiều.

Cho nên, cũng 1 bài kinh, trong kinh có câu này, cái này bà con tin hay không thì tùy nha, trong kinh ghi thì tui kể lại cho bà con nghe cho vui. Phật giáo bắc tông tin rằng bồ tát để ra bên hông, bởi vì họ muốn là ngài không đi bằng cái lỗ bình thường, hông có sang. Chuyện đó để qua 1 bên, chuyện khác. Trong kinh nguyên thủy bắc tông nhìn nhận, khi bồ tát vừa lọt lòng thì ngài đi được 7 bước. Việc này tin hay không thì tùy các bác, tui không chịu trách nhiệm.

Aggo ham asmi lokassa, jettho ham asmi lokassa, settho ham asmi lokassa, Trên đời này ta là sếp sòng, ta là ngon lành, ta là số 1, ayam antimà jàti đây là kiếp cuối cùng, natthi dani punabbhavoti sau kiếp này không còn kiếp khác nữa. Đó là tiếng phạn. Tiếng Hán dịch như thế này - Thiên thượng, Thiên hạ, trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn chỉ có ta là số 1, hữ sanh cùng kiếp 1:04:17 kiếp này là kiếp cuối cùng, vô phương hộ thân 1:04:20 không còn kiếp tái sinh nào nữa. Tức là bản tiếng Hán dịch từ bản tiếng Phạn kia. Thế mà có kẻ hiểu như thế này. Thiên thượng, Thiên hạ, trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn chỉ có cái tôi là số 1 thôi; và viết cuốn sách 1800 trang để xác định rằng trong kinh nhìn nhận có 1 cái tôi. Động trời, đã dốt ngôn ngữ, dốt giáo lý, lấy hai cái câu đó ra mà nói 1800 trang, thế mà rùng người hưởng ứng mua nó về để thờ lạy tinh thần ấy.

Cho nên tui nói trình độ tạo ra thái độ là vậy đó. Tùy vào khả năng, nhận thức của mình mà đón nhận, đánh giá, nhận xét, tiêu hóa, thẩm thấu vấn đề khác nhau. Chúng ta có răng thì nhai kỹ 1 món nào đó, khi nhai kỹ thì nó tạo ra hương vị khác với cái nhai ẩu đúng không ta? Từ đó đi vào trong bụng mình, thứ nhai kỹ được tiêu hóa khác thứ nhai ẩu đúng không? Bằng chứng có những thứ mình đi ra rồi, trước khi bằm nát nó còn nguyên, có không ta? Vì sao? Đầu tiên vấn đề ở cái răng của mình trước, cái răng mình có vấn đề. Như bà mẹ chồng nói với con dâu còn trẻ - mẹ ở giá từ hồi nhỏ, có gì mẹ cũng cắn răng, con cũng vậy, chồng chắt con răng cắn răng. Bà nói vậy, tháng sau bà có bò, đưa con dâu tức lắm - sao má không cắn răng - má hết răng rồi sao cắn. Cho nên những người không giữ lời hứa có thể hiểu ngầm cái răng họ có vấn đề, không cắn được nữa. 1:06:18

[07/07/2022 - 11:21 - 77july2015]

1:06:18 Ở đây tùy thuộc khả năng nhai, khả năng tiêu hóa của mình, khả năng thẩm thấu của mình, hấp thu của mình, mà thức ăn mang lại bao nhiêu tác dụng lợi hay hại, ít hay nhiều, tốt hay xấu, nên hay không nên.

Cũng lời kinh đó, tùy người, hôm nay chúng ta không được gặp Phật nữa mà chỉ có thể thấy Phật qua những trang kinh, qua những gì thầy chùa tụng ni nói. Vấn đề ở chỗ cái não trạng, thể trạng, tâm trạng mình như thế nào, ba cái trạng này cộng lại. Các vị đừng có chê thể trạng nha, tức là tình trạng sức khỏe, có ảnh hưởng 1 phần nhận thức của mình, khi nào mình bệnh mình suy nghĩ khác, khi nào mình khỏe... Bữa nào sung thì vò đầu, bóp trán nó suy nghĩ khác; bữa nào nó yếu, nó hết pin... Mà mỹ nó có câu thế này, khi mà out of power thì out of service, đúng không? Nhà cầu nó để out of order, mình có thể nghĩ nó out of power nó trục trặc cái gì đó. Cho nên từ đó dẫn đến khái niệm - trình độ dẫn đến thái độ, trình độ tạo ra thái độ. Còn không, phụ nữ lấy son môi vẽ lên trong kiếng toilet rest room, trình độ dẫn đến thái độ, câu đó rất quan trọng.

Cho nên y kinh giải nghĩa, tam thế Phật oan/ bám chặt từng chữ trong kinh thì nói oan chư Phật, chư Phật có nói thế bao giờ. Nhưng mà ly kinh nhất tự, tức đồng ma thuyết/ rời kinh một chữ thôi đã là nói lời của ma, không phải lời Phật. Bây giờ mình quay lại lịch sử kinh điển. Theo dòng chảy thời gian, qua bức chân truyền thừa của các vị tổ, các vị cao tăng, thế hệ 1 hiểu bài kinh đó theo cách khác, thế hệ 2 hiểu bài kinh theo cách khác, mà đời ông tổ của tui ông hiểu bài kinh là màu xanh, học trò của ông tổ đó hiểu bài kinh từ màu blue sang màu green, từ màu green đó qua màu purple tím tím, tới tui tui lấy tím pha với 1 tí green. Hiểu là chỉ giữ được linh hồn, cốt lõi thôi, chứ cái râu ria..

Các vị có biết không, đây là chuyện mia mai với lịch sử Phật giáo. Con đường hành trì và chứng ngộ thực ra nó rất đơn giản, thấy ra được sự thật là đắc. Nhưng để giải thích cái đơn giản ấy người ta phải viết 80 tủ sách. Một người học trò thấy sư phụ ngày đêm cầm cúi viết hết cuốn này đến cuốn khác. - Thừa sư phụ, con thấy sư phụ cầm cúi viết ngày đêm không hết, sư phụ viết này chỉ vậy? - Nhiều người hiểu lầm về thiên lăm, họ tưởng thiên là cái gì ghê gớm, thiên chỉ là sự trực nhận để

giải thích thì đơn giản lắm, bữa nay viết là 6000 trang rồi. Để cho đám sau hiểu được thiên là đơn giản, thì ngài đã viết 6000 trang. Thì vị đệ tử mới nói thế này, - con tính nhầm lời sư phụ 6000 đời con 6000 mai một nó muốn hành thiên chăng? Lúc đó đâu có ai thiên đâu. Bởi vậy hiểu chưa? Cái đó là bi kịch của lịch sử Phật giáo, lịch sử kinh điển được khởi biên từ đó.

Qua những lần truyền thừa, qua những bến bờ du nhập, một là do nhận thức của các cá nhân, thứ hai là vì nhu cầu truyền đạo mà kinh điển cứ sinh sôi, sinh sôi và mỗi thế hệ như vậy, mỗi công trình sáng tác như vậy lại in đậm những dấu ấn cá nhân. Tôi mạnh cái gì, tôi thích cái gì, tôi giỏi cái gì, tôi chuyên cái gì thì tôi đưa cái chuyên, cái giỏi đó vào trong công trình sáng tác đó. Đệ tử của tôi y hướng trên đó, tiếp tục để ra 1 loạt sách nữa, lần này cảm nhận theo cách của nó vô trong đó nữa. Từ từ đến bây giờ, tui không có ác ý ở đây.

Bà con có biết bộ thiên luận của ông Suzuki không? Có đọc cái đó quý vị thấy, trở qua đọc của bà Ajahn Naeb và ngài Ajahn Chah thì các vị thấy, kì diệu lắm, tôi không nói đúng hay sai nhưng cái điều tôi nói ở đây, đêm nay bà con nghe giảng xong về bà con có like lấy quyển thiên luận đó ra đọc, trong đó có thể.. 1:11:51 nói vậy tui cũng mong quý vị có thời gian.. Đọc xong hồi, ờ thì ra, chỉ có 1 việc thôi, thấy được rằng mọi sự ở đời là khổ, thích cái gì cũng là thích trong khổ, muốn hết khổ đừng thích trong khổ nữa, sống bằng 3 nhận thức - đó chính là con đường thoát khổ, chỉ có chừng đó thôi mà bao nhiêu thế hệ đã thay phiên nhau viết sách chú giải, viết sách chú giải đến bây giờ Phật tử nội mà đọc ba cái râu ria không là hết 1 đời.

Đương nhiên, bà con có quyền nghi ngờ tôi, nay mai sẽ có vô số thầy bà khác ghé bến ở đây và cha nào cũng có kiểu nói rất riêng. Lần này tui về Úc là lần đầu tiên, tui nói rồi. Tui không tin bà con chịu ở cái nhà tui cất, cho nên trong 1 tinh thần thiện chí và khiêm tốn bậc nhất, tôi chỉ muốn bật lên 1 túp lều tranh giữa cánh đồng, không muốn bà con ngủ bằng lá chuối khô che mặt nữa, mà chui vào cái lều, cái chòi bằng tre, khi tui đi rồi thì ít ra bà con có thể qua đêm trong cái chòi lá đó, hết lớp lá rồi tới lớp tre. Muốn sang hơn 1 chút thì dễ lắm, rút cây cột tre ra và thay bằng cây khác. Lần này tui về chỉ xây dựng được cho chòi tre lá thôi, trước khi tui đi và giao lại cái chòi đó, xin dặn 1 điều. Đó là có nhận của ai cái gì, đưa vào căn chòi đó coi kĩ nó có hợp với mình hay không, chân nào thì giày nấy, đừng có thấy đó là giày Bali đắt tiền là tọng vô, giày LV đắt tiền là đeo vô, chân số 8 mà quất thêm số 2 thì... Cho nên trước khi tui đi thì dặn như vậy. Nhớ chừng, mình còn ngậm bú bình thì không nên ăn mía, thềm quá thì ra mua nước mía uống. Chứ răng giả mà cắn mía thì tổn tiền. Hãy lượng sức liệu cơm gắp mắm, khéo ăn thì no khéo co thì ấm, đừng có liều mạng (...)

1:15:01 Kinh Phật hồi đầu có 1 mà trên đường đi nguyên lịch sử truyền thừa Phật giáo có 1 câu thôi, do trình độ tạo ra thái độ, mỗi cuốn kinh là 1 thái độ. Mỗi cuốn kinh là 1 thái độ của 1 tác giả. Cứ như vậy trên đường đi đó, ngay cả chữ a di đà, ngay cả chữ quan âm hay dữ lắm Avalokitesvara Bodhisattva (?) 1:15:27 là gì? - quan sát. Một người nuôi hạnh Phật đạo, nuôi ý chí bồ tát là có khả năng quan sát. Đấng này bị hiểu sai là có 1 nhân vật tên là quan thế âm, từ ý niệm biểu tượng đã dẫn qua.. có thể gọi là nhân cách hóa 1 cái biểu tượng.

Tôi biết đêm nay nhiều người sẽ rất sốc nhưng thôi để tui chịu trách nhiệm cho cái việc quý vị tức tối. Tui để lại 1 viên thuốc đó là quý vị online tìm đùm tui quyển tịnh độ trong lòng tay, quyển thả một bẻ bao. Hai quyển này là của Hòa Thượng Nhất Hạnh, là 1 vị Chánh Tăng của Phật giáo Bắc Truyền, các vị nghi ngờ tui là nam tông, tiểu thừa, bài xích các vị thôi thì bây giờ tui mời quý vị đọc của sư phụ các vị đó, ngài này có trình độ khỏi nghi ngờ rồi nha. Nếu mà nghi ngài nữa thì các vị có thể nghe thêm trên youtube Hòa Thượng Từ Thông. Hòa Thượng có mở ra cho chúng ta 1 số chuyện nhưng mà Hòa Thượng nói bằng cảm xúc cá nhân nhiều. Còn bên kia Hòa Thượng Nhất Hạnh nói có sử liệu, có chứng cứ, có sách vở để mà tra cứu.

Quyển tịnh độ trong lòng tay Hòa Thượng có nói khái niệm vô lượng quan vốn dĩ đi ra từ Chánh Ngữ Bái Hòa Giáo. Mà Bái Hòa Giáo tên gọi đi ra từ Mani Giáo, mà Mani Giáo gói gọn trong chuyến Ba Tư là cái Đạo Avesta 1:17:28 thờ ông Zarathustra (?) 1:17:29 Qua tới tàu nó được gọi Minh Giáo Trương Vô Kỵ. Minh Giáo Đồ Kỳ, Thiên Đồ Long Kỳ trong đó có tiêu siêu rồi cần khôn đại nãi di chứng tàn .. là của Minh Giáo, là có thiết là của Bái Hòa Giáo Ba Tư. Không phải Kim Dung tự nhiên chế ra Minh Giáo. Ngay cả bài thơ tiểu siêu hát tặng cho Trương Vô Kỵ lúc chia tay (...) 1:18:15 đi tới như nước chảy như gió thổi không biết đi đâu về đâu. Thật ra đó là câu của 1 nhà thơ ả rập, Hồi Giáo. Tất cả những

gì kim dung tận dụng và vận dụng để viết nên 11 bộ tiểu thuyết võ hiệp đều có nền tảng hết. Những gì ông nói về trà, về hoa, rượu đều có nguồn gốc. Chứ không phải tự nhiên ngoạ long cổ long ngồi viết tưởng tượng. Kim dung là 1 cái đầu bách khoa, biết rất nhiều lĩnh vực.

Sẵn đây tui cũng nói luôn, trước mặt tui đa phần là nữ nội trợ quần quanh xó bếp cho nên tui không kì vọng các vị sẽ đọc nhiều nhưng tui nói chung cho những ai nghe và xem lại clip mà tui giảng này. Nếu ai có điều kiện thì nên dành tí thời giờ đọc thêm kinh sách để mở mang. Không có gì đáng buồn cho bằng trời đất bao la, núi cao biển rộng mà ta lại chân giả, trong khi bản thân mình không đến nỗi tàn.. Tui nói bóng gió vậy không biết có hiểu không. Kinh sách thì bao la mà tối ngày cứ đê quyền pháp hoa đê ra đọc hoài, uổng quá. Gà què ăn quần cối xay. Cho nên, chịu khó tìm đọc cả nam truyền lẫn bắc phái để mở mang thêm để không bị vướng kẹt ở bên bờ nào hết. Một trong những bi kịch lớn nhất của thế giới là gì. 1:20:02

[08/07/2022 - 12:30 - 77july2015]

1:20:02 Đó là, tui nói chậm thiết chậm, mà tui e tiếng việc của quý vị đã bị mòn theo năm tháng, tiếng anh chưa kịp giỏi mà tiếng việt đã kịp quên. Bi kịch lớn nhất của thế giới đó là thay vì dựng lên những câu chuyện thông cảm, ta lại dựng nên những bức tường ngăn cản. Chúng ta rất cần những câu chuyện thông cảm nam tông, bắc tông, cộng sản, tư bản hiểu không, tây phương, đông phương, âu á, chúng ta cần những nhịp cầu thông cảm, giao thoa, trao đổi, học hỏi, kế thừa. Đàng này chúng ta khoá dựng tường thôi. Bắc tông kì nam tông, chưa gì hết thấy nam tông là tiểu thừa, đóng cửa lại, không thèm quán. Trong khi xưa kiêu còn biết cất mình qua một tường hoa 1:20:58 đời kiêu mới khá được, nghe kịp không, biết leo tường đôi khi cũng là 1 đặc sắc. Minh tưởng leo tường chỉ có trộm không. Hành giả, học giả cũng phải có khả năng leo tường. Vì sao vậy? Vì với khả năng leo tường ấy, ta mới có khả năng thoát khỏi câu danh ngôn mà tôi vừa nói. Thay vì dựng nên những câu chuyện thông cảm, ta lại dựng nên quá nhiều những bức tường. Thế là trong trường hợp ấy, ta có khả năng đào tường. Quan trọng lắm quý vị, đại kì nhất của chúng ta là 1 chiều.

Tui nói luôn quý vị biết. Nhìn thấy cái chim lồng cá chậu đó chịu không nổi, cảm thấy trắc ẩn nói chi chính bản thân họ là chim lồng cá chậu. Có hiểu tui nói gì không? Một người đầu óc bình thường thấy con chim bị nhốt trong lồng, con cá bị nhốt trong bồn là họ đã thấy cái gì đó rất là bất nhân chịu không nổi 1:22:00 Hãy để tự nhiên, chim phải trời, cá phải nước. Chứ nhìn thấy nhốt, lồng nhìn thấy không cam. Nói chi là bản thân mình. Minh nhìn thấy 1 người bị vùi sâu, nếm chắt, bị giam nhốt trong cái lồng chậu kiến thức. Dù là 9 tỉ văn hóa tôn giáo nhìn cũng khó chịu lắm.

Các vị có biết không, trên thế giới hiện giờ năm nay 2019 vẫn còn tồn tại đâu đó dưới gầm trời này những cái đầu rất thông minh, nhưng từ bé đã bị nhồi nhét là không được quyền nghi ngờ con đường mình đang đi. Năm nay 2019, có biết bao nhiêu thanh niên hồi giáo, suy tư kiểu gì mà không dám thoát khỏi koran, lấy koran làm basement, background, có biết bao nhiêu thanh niên phải suy nghĩ như thế nào không ra khỏi đường lối mác lê, các mác, ăngghen, có biết bao nhiêu thanh niên ăn rồi chỉ thờ hồng thư của mao trạch đông. Đến bây giờ, có biết bao nhiêu thanh niên suy nghĩ gì không dám ra khỏi tư tưởng cơ đốc giáo, 1:23:21 họ lấy cái đó làm nền. Chúng ta cũng vậy, hãy coi chừng. Phật giáo nam tông có cái nhà tù cho Phật giáo nam tông, Phật giáo bắc tông có nhà tù nhốt Phật giáo bắc tông, không có gì thâm hiểm cho bằng chư Phật đại bi tâm lòng vô lượng, ra đi rồi để lại nhà tù chúng sanh. Mà nhà tù đó đâu ra, do đám phàm phu dựng lên và nhốt nhau vào trong đó.

Hiện nay tui nói là gieo thù gieo oán khắp thế giới luôn. Các vị nghe kịp không? Không có gì bậy cho bằng, tui nói lại lần nữa. Bỏ hết tất cả rào gậy, bỏ hết tất cả giới tuyến, ngục tù để giải thoát tất cả chúng sinh. Phật đi rồi, đám phàm phu ở lại, mua gạch mua đá mua xi măng nhốt nhau vào trong đó. 1:24:19

[09/07/2022 - 01:16 - 77july2015]

1:24:22 Hôm nay trầm đến đây, trầm nói nhỏ các Khanh nghe, các Khanh hận trầm. Nhìn cái mặt tui thấy, đờ đờ sát khí, bởi vì họ nghĩ tui đã chạm đến sự phụ của họ, tui không hề làm chuyện hèn như vậy, bởi tui đâu biết sự phụ họ là ai. Nhưng mà tui phải nói rằng, chúng ta chỉ có 100 năm thôi, đó là sống dai, sống yếu chỉ 70 năm, thế mà trừ thời gian ngu và ngủ ra thì còn có bao nhiêu. Ngu là 18 trở về trước gọi là ngu, còn ngủ người ta tính toán là 1/3 cuộc đời là ngủ. Trừ lúc ngu lúc ngủ ra thì chúng ta còn lại bao nhiêu thời gian. Mà trong thời gian còn lại ấy chúng ta dành cho hôn nhân,

chính trị, đấu tranh, văn hóa, cơm gạo áo tiền thì chúng ta còn lại bao nhiêu thời gian kiếm tìm sự tự do cho mình. Đến một ngày khi nằm liệt giường mà còn thở ngáp ngáp thì mới nhớ ra rằng, ý nghĩa thực sự của đời sống mà mình đã tìm thấy là cái gì.

Nhớ năm xưa, trên mảnh đất này có 1 ông thầy chùa gầy gò tằm riu, đã mở 1 con đường cho mình đi, mà ngày ấy mình nghi ngờ ông bằng ác ý thay vì thiện chiến. Bây giờ ông đi trước mình vô ngủ sớm hơn, còn mình ngồi đây mình tiếc. Ở đời có 2 người mà mình phải nhớ ơn họ, 1 là người cho mình ăn, 2 là người dạy mình ăn như thế nào và ăn cái gì. Có nhiều khi người ta dứt đồ ăn ra khỏi tay của mình, mình phải cảm ơn họ. Nhiều khi chúng ta phải cảm ơn vì họ trao cho chúng ta một món ăn. Nhiều khi chúng ta phải cảm ơn họ vì họ đã dứt món ăn đó ra khỏi tay mình, vì đó là ly rượu độc, cái bánh tẩm thuốc độc... Chúng tôi không hề nói ai hại quý vị, ai cho quý vị ăn đồ độc, tôi chỉ nói quý vị cần cẩn trọng một tí vì quý vị chỉ có 1 cái mạng cùi thôi, quý vị không thể làm chuột bạch cho người ta. Cho nên, tui vừa nói xong cái gọi là lịch sử kinh điển. Tui nói sử cho quý vị nghe mà trong sử tui nói bằng cái giọng lan man như vậy: 1:26:39

Truyền thừa là sao? Theo đó mà nói, theo đó mà hiểu, trong kinh, trong chú giải ghi là, lúc Phật niết bàn ở kurushiana tại ấn độ có non 1 triệu tỷ kheo, trên 700 ngàn tỷ kheo. Lúc đó ngài ca điếp thấy rằng số người thuộc lòng tam tạng là dày đặc nhưng để tổ chức kì kiết tập thấy rằng đông quá, chỉ mất thời gian thôi, ngài chỉ chọn ra 500 vị tại thành vương xá để làm cuộc kiết tập xác định đâu là lời dạy của thế tôn. Các vị tướng tượng 500 trên 700 ngàn, tỉ lệ, con số rất nhỏ. Tui đã nói rồi, ngoài 500 vị arahant đó ra còn vô số những vị arahant khác và vô số vị phàm tăng thuộc lòng kinh điển. Các vị cứ vậy đi truyền đạo.

Các vị biết rằng, lúc đầu phật giáo được gói gọn trong ấn độ, đến lúc 218 năm sau khi vua a dục lên ngôi và trở thành phật tử, vua mới cho 9 phái bộ truyền giáo đi từ ấn độ sang các quốc gia khác để truyền đạo. Trong đó có 2 người cư sĩ được gửi đi hy lạp, trong tiếng pali gọi là yonakas (hy lạp). Đến đó thì sao? 2 người cư sĩ này chỉ làm được 1 chuyện, họ làm những chuyện tạm thời nói như chuyện tui làm ở úc vậy đó. Nghĩa là gợi ý người ta nhìn lại cái mà họ đang theo đuổi từ đó đến giờ, rồi 2 người đó già chết ngắc, chỉ vậy thôi.

Còn 8 phái đoàn kia đi về đâu ta? Đi về Lào, Miên, Thái, Miến, VN trong đó có 2 vị là ngài sona và bodha truyền đạo tới cái xứ gọi là survanabumi survan là vàng bumi là vùng đất là cái tên mà hôm nay người thái họ lấy đặt cho phi trường của họ. Ngày xưa chỉ có phi trường donmeang thôi, cái phi trường đó nhỏ, bây giờ thêm phi trường mới là survanabumi.

Cho đến bây giờ người ta vẫn mơ hồ survanabum nằm ở đâu? Người miến nói survanabum là miến điện, người thái nói survanabum là thái, và các nhà sử gia ở campuchia họ nói đó là an giang VN. Chúng ta biết rằng đất đời nhà trần, trước đời nhà trần thì biên giới VN chỉ có tới thanh hóa, từ đời nhà trần mới có vụ châu ôn, châu úy, huyện trần thì mới quát thêm. 1:30:07 Huế nó từ tuyến hóa mà ra, thuận hóa thanh hóa, người chàm đọc là huế. Giống như chợ búa, chữ búa là từ chữ phổ người chàm họ đọc, chợ búa tức là chợ ngoài phố. Đất chúng ta chỉ đến đó thôi, phần ở đó hôm nay từ huế phan rang hội an là đất của chàm. Đòng nai bỏ ngô lúc đó trên bờ là cỏ, dưới đất là cá sấu không có cha nào muốn giành hết, ở đó là đất hoang không chủ. Từ sài gòn trở tới cà mau là chân lạp, tên cũ của campuchia. Nên sài gòn còn có tên là Prei Nokor; prei là rừng, Nokor là thành phố, thành phố rừng vì hồi xưa là bến cảng. Cho nên tên sài gòn còn có gốc là chữ tây cồng. Nghĩa là tới thời gia long; nguyên ánh bị gia long rượt mà ông qua đảo phú quốc để chạy qua xiêm thì lúc đó mình chưa có chữ s. Khi mà nguyên huệ chết rồi, nhà nguyên mới đắp thế, diệt nhà tây sơn; lúc đó gia đình họ mạc, mạc thiên tích, mạc cửu là dẹp loạn dòng họ nặc, nặc ông tôn, nặc ông chân ở chân lạp, họ mới lấy tỉnh miên tây giao lại cho chúa nguyên. Từ đó VN mới có bản đồ chữ s. Đoạn ngoài từ bản đồ đến thanh hóa, bi sơn - bi là bia là cái ranh giữa mình với chàm, sau đó mình mới có luôn phần đất của chàm, phần nào là sinh lễ của chế mân, phần nào mình cưỡng đoạt luôn. chế mân là tên tiếng phạn, chế là chế giá chiến thắng, mân là quang minh hoa đăng. Người chàm họ đọc là Jaya-varman mình đọc là chế mân, tên tiếng phạn. 1:32:31

[11/07/2022 - 12:37 - 77july2015]

1:32:35 Giống chữ phan rang đó là tiếng phạn Panduranga mình đọc ra phan rang. Còn núi ba thê an giang, ba là hai, thê là thera là chỗ ghi dấu hai vị trưởng lão đến truyền đạo đó. Mình cứ đơ ra

mình không biết. Phật giáo truyền đến đó rồi thì sao ta... Các vị buồn ngủ hả, buồn ngủ thì đi về đêm gạo, hai ba bốn hột, cả đời đâu có bao nhiêu cơ hội ngồi nghe như thế này mà cứ đi đêm gạo hoài không chán. Phật giáo đi đến đâu... Phở ở sài gòn khác phở ở cali có phải không? Phở qua đây ăn hơi khác 1 tí vì không phải ở đâu cũng có rau quế và ở đó cũng có ngò gai, tương tàu. Thế là cách đây 1,2 hôm, bà con cho tui ăn phở mà bằng rau gì giống như kinh giới vậy đó, lần đầu tiên tui ăn mà tui chảy nước mắt vì tui nhớ má tui... 1:34:16 Không phải tui chê, tui đem cái chuyện đó ra làm minh chứng sống động chỉ có úc mới ăn phở quái gở như vậy, vì sao, xứ kangaru mà. Thì các vị thấy, cũng tô phở theo bước đường lưu lạc của đám lưu danh biệt xứ, cũng tô phở ấy đi qua monzarr little saigon nó khác, về... 1:34:48 Cho nên phật giáo y chang như vậy, giáo truyền ở mỗi nơi mỗi khác.

Và có 1 đoạn vào thời nhà minh - tần, hán, đường, tống, nguyên, minh, thanh, Phật giáo nam tông lúc đó tại lục tỉnh mình biến chất đến mức cùng cực, sau đó may là phục hồi trở lại, biến chất cùng cực là sao ta? Ở mỗi một ngôi làng có 1 ngôi chùa. Mỗi ngôi chùa có 1 trụ trì, y chang mình vậy. Trụ trì như là vua của 1 vùng, vua của cái làng đó và ông có quyền thay phật đưa ra cái giáo lí nào, chỉnh sửa theo hình thức đặc biệt và pháp luật địa phương vẫn dưới tay ông. Nói vậy mới nhớ 1 chuyện. Bên pháp, các vị biết nhà văn voltaire, có 1 lần trong buổi party, có ông kia ngồi hút thuốc, ông đánh diêm hoài không cháy thì ông linh mục mới lấy tay ông che, người con trai ngồi kế bên mới nói. Dưới bàn tay tôn giáo, ông sẽ có lửa. Voltaire châm biếm, sâu sắc, cay lắm. Dưới bàn tay tôn giáo, ông sẽ có lửa.

Các vị biết là ông trụ trì thời đó là vua 1 cõi. Theo luật, ông tỳ kheo mà nắm tay 1 cô là bị phạt - ban xá, vuốt tóc là phạt - ban xá. Ông sư yêu không sợ cuộc tình đổ vỡ mà sợ đổ bể chỗ đó. Vậy mà lúc đó theo phong tục của miền lúc đó. Mỗi 1 đám cưới, cô dâu trước khi động phòng phải cho trụ trì xài trước. Có 2 lí do, ông xài trước để ông nói cho chú rể biết là hàng mới, đau nó đau chỗ đó, ông xài trước để ông báo cho chú rể biết là hàng mới, ông thử rồi. Cái thứ 2, làm vậy là ông cho phước, để cuộc hôn nhân bền vững, ông chuyên phước vô. Thiết tình, có 1 giai đoạn phật giáo xuống cấp như vậy đó. Tui kể cho quý vị nghe chuyện tận cùng như vậy đó, nhưng may mắn sau đó, chuyện đó không còn nữa.

Tại sao tui lại kể ở đây? Để quý vị thấy rằng phật giáo đi qua các con đường rồi đi qua lào, qua miến, qua thái, họ tạo ra thứ phật giáo mê tín. Hôm nay các vị về thái sẽ thấy mấy vị sư họ xăm từ đây mà xăm nát người. Họ đeo cả mấy trăm gram, nó dày như vậy nè. Lên taxi nó treo tượng phật còn nguyên trái dừa, treo tượng phật mà còn cúng hoa, cúng trầu nữa. Phật giáo nguyên thủy vốn dĩ không có, phật giáo nguyên thủy là 1 đạo phật trí tuệ, chánh niệm, từ bi. Vốn dĩ không có chỗ trống cho những cái như tui vừa nói.

Vì sao những thứ đó có mặt được? Vì dân trí địa phương, đừng có mà mọi thứ trăm đầu đồ đầu tầm, một phần do mình nữa. Mình là cư sĩ thì phải làm sao, là cái nền chấp nhận những thứ đó cho nó sinh sôi. Chứ nếu quý vị phản ứng thì chuyện đó không có. Ghét nhất là có chuyện gì cứ đổ thừa, tui tui cư sĩ đâu biết trong kinh có phần đó không. Không lẽ nào già đầu còn đại, có cháu ngoại còn ngu. Mình không thể nào đổ thừa tăng ni, mà chính mình có 1 phần trách nhiệm trong đó. Thứ tẩy chay là sẽ không có, đảng này cứ dung dưỡng, dung chuyện lấy tăng ni ra mà chửi. Theo tui 50% là bậc cư sĩ, 50% là tăng ni.

Hôm qua tui nói rồi, tui chịu trách nhiệm gieo nợ máu. Cái bậy nhất của mình bây giờ là coi trọng cái chùa hơn là phật, nghĩa là những gì phật dạy. Cái thứ 2, miền điện khác VN một điểm, đó là ông tăng miền điện được đào tạo giáo lí trước khi bung ra cho đi truyền đạo, còn mình cho đi truyền đạo trước rồi rút kinh nghiệm học giáo lí. Mai này tiếp xúc sẽ thấy cái đó, có trường hợp vì tự ái, mà dẫu cái dốt của mình. Hoặc vì quan điểm cá nhân thấy đó là hay rồi lấy đó đi truyền đạo để người ta phải chấp nhận mình, biến người ta thành con chuột bạch. Cái đó là cái rất đáng buồn cho lịch sử VN. Chính vì những cá nhân như vậy đã biến phật giáo thành nhiều nhánh, chứ không có gì hết; có những nhánh rất vô lí, chẳng hạn VN có cổ sơn môn lục hòa tăng.

Cổ sơn môn là 1 ông thầy có thể có vợ, ở miền tây VN mình trong ngôi chùa có thể có ao cá, có ai biết cá dồ không, 1 lần thả xuống là nó bu nguyên, chùa có ao cá dồ, có nuôi gà, nuôi heo và 1 vị thầy có quyền có vợ và có con. Khi có khách tăng tới thì ông hỏi rõ ràng lắm, tá hay rị? Tá tức là có

uống rượu được không, có đàn bà không, gọi là tá. Rị tức là 1 vị nghiêm túc, rất rị. Dân làm ruộng thì dí thá, dí thá còn thầy chùa là tá rị.

Chưa hết, đừng chửi VN không, bên nhật có cái tăng tăng. Ông thầy có vợ được, có 2 chuyện quý vị không ngờ, đó là trụ trì bên nhật là triệu phú quý vị biết không? Họ giàu lắm, không phải khơi khơi mà vô tưng niệm miễn phí. Trước chùa có nguyên cái mái che treo đây miếng gỗ thông cho bà con muốn ghi tên cầu an cầu siêu thì cứ ghi tên lên đó rồi ông trụ trì mới gom đồng đó vô đốt. Tiếng bắc kì gọi là hóa, đốt như vậy thì những lời cầu nguyện được send tới thân nhân của mình, vừa send vừa ship luôn và cái shipping fee đó hơi cao à. Mấy em khẩn hơi nhiều là giá khác, tiền ship hơi nặng, cái DSL hơi nặng.

Thì những chuyện đó hôm nay chúng ta phải biết để đừng có sốc. Chuyện tự nhiên trên cơ thể con người cũng có chỗ dơ chỗ sạch. Trong mây chục kí lô còn có chỗ dơ, sạch; thì nói gì trong 1 đạo to đùng có tầm ảnh hưởng toàn cầu thì sao không có vấn đề. Quý vị phải thông cảm cái đó.

Chúng ta nên nhớ thế này, trình độ dẫn đến thái độ. Nhiều khi chỉ thay đổi cách nhìn thôi, thay vì nói là ông sư hổ mang thì hãy nghĩ là con hổ mang biến thành ông sư là thái độ khác. Có hiểu không? Cũng 1 bụi hoa hồng, có 2 thái độ. Một, bông đẹp thiệt mà gai không à - là thái độ 1, thứ hai quá trời gai mà bông thiệt là đẹp. Giống như, đừng tự hào tui nghèo mà học giỏi, hãy tự hỏi tại sao tui giỏi mà vẫn nghèo! Tức là do thái độ của mình. Cái đó quan trọng. (...) Với thái độ đó là mình thấy tình hình chuyên di nhiều dữ lắm. Trình độ dẫn đến thái độ chỗ đó. Đêm nay tui đã điểm sơ cho bà con nghe về lịch sử truyền thừa và lịch sử kinh điển, và tui kết thúc lại bằng nội dung này.

Tất cả chúng sanh đều có bao nhiêu loài đi nữa, số lượng bao nhiêu đi nữa thì gom gọn lại 6 cung tâm lí mà tui nói đêm qua. Đó là dục tánh thích tùm lum. Nộ tánh dễ dàng bất mãn. Độn tánh nhớ dờ hiểu chậm. Đãng tánh bôn ba lãng xãng chỗ này chỗ kia. Mộ tánh đưng đầu tin đó. Ngộ tánh có khả năng phân biệt phải quấy biết chọn lọc. Trong 6 cái này, tự mình ít nhiều thuộc loại nào (...) 1:44:53 Chính 6 cái khuynh hướng tâm lí này cộng với tiền nghiệp và môi trường sống trở thành background và basement cho cái nền tảng nhận thức, nền tảng tâm thức. Chính trình độ tạo ra thái độ. Cho nên chúng ta tiếp nhận và kế thừa phật pháp không giống nhau mặc dù tất cả đều đi ra từ 1 dòng chảy duy nhất.

Ở đây quý vị biết cafe phin không? Cũng hộp cà phê đó, cũng cafe ban mê thuật, cũng moca, cũng arabica đó, cũng từ 1 producer đó nhưng mà đồ lọc nó dơ hay sạch, nó ra cafe khác nhau, mùi khác nhau. Tui còn nhớ 1 vị thượng tọa bên mỹ kể tui nghe chuyện này.

Năm 1992, trung quốc mở cửa, du lịch hồi đó tẻ đến nỗi không tưởng tượng được mà vị này háo hức muốn biết cái văn hóa tàu ra sao vì lỡ trót yêu văn hóa tàu rồi, cộng với tò mò là nước tàu ra sao sau mấy chục năm.. 1:46:06 Ông nói lúc xuống máy bay, phi trường bắc kinh nhóp nhóp nhọt nhọt, lúc đó tò mò thiệt, nó nhìn ông sư nó nhìn ngộ lắm, trông người này là từ cái hành tinh nào xuống. Và vị thượng tọa đó nói thời đó là thời điểm bằng vàng cho những người mê đồ cổ. Bởi vì cái đầu của người tàu sau mấy chục năm họ không biết đồ cổ là gì, họ chỉ biết đó là đồ cũ thôi. Mấy cục sắt, cục đồng để chặn cửa, đem truy ra là đồ hán, đường, tổng, không đó. Đã lắm, mà chuyện này mới là chuyện tui muốn kể nè.

Đó là bữa đó vô cái nhà hàng bắc kinh, ông rót trà uống, ông nghiêng xuống thấy cái gì sệt sệt không phải trà thì mới mở nắp ra ngửi. Ông hỏi nó cái gì, mặt nó tỉnh bơ à, nó mới nói cho cô tourguide rồi cô tourguide dịch lại cho ông nghe. Hôm qua có ông khách quen ghé ăn món vịt bắc kinh, ông thấy mỡ nhiều quá, ông mượn cái này đưng mỡ đem về, chắc sáng nay trả mà chưa rửa, ông chờ chút đi làm gì dữ vậy. Cái nó vô nó rửa, đi trở ra nó chế trà ra cho uống mà mỡ ra bay phập phiu phập phiu. Cũng ô long, long tỉnh từa lưa nhưng mà nó đi với mỡ vịt, uống cũng ngộ lắm. Như vậy phật pháp cũng là trà long tỉnh, phật pháp cũng là trà ô long nhưng phật pháp bị pha trong mấy cái âm chứa mỡ vịt thì nó ra cái mùi ngộ lắm.

Trong kinh kể hồi xưa có cái làng đó gọi là làng anakar có cái trống, giống như mình có trống đồng đồng sơn, hòa bình vậy đó. Cái trống bọc da, tay trống là gỗ. Mỗi lần trong làng có chuyện gì loạn xạ là đánh bùm bùm, gõ cái mõ, bà con tụ họp lại. Tiếng trống đó là tiếng nói chung của làng, lời hiệu triệu kêu gọi cả làng. Theo năm tháng, cái thân trống mục đi, cái miếng da bịt trống cũng mòn hao, hễ chỗ nào gỗ hư - đưa gỗ mới vô, chỗ nào da hư - đưa da mới vô. Cuối cùng cái trống nguyên

thủy không còn nữa, nhưng cái tên anakar vẫn còn. Phật dạy rồi một ngày, giáo pháp ta cũng như vậy, nội dung bị chỉnh sửa tùm lum hết nhưng ta vẫn gọi đây là phật giáo, gọi đây là phật ngôn. Tôi có 1 tâm nguyện 1:49:12

**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN.**

WWW.TOAIKHANH.COM